

Er lag sneeuw op de toppen van het Mishoodaghigeberge. De zon scheen op mijn gezicht en de koele bergwind waaide langs mijn wangen. Vanwaar ik stond zag ik sneeuwaders die als vingers langzaam de gerimpelde nek van de berg grepen. We hadden een groot tapijt op het gras gelegd en ik hoorde vrouwen lachen en praten, kinderen schreeuwen en spelen. Mijn moeder, mijn grootouders, tantes, ooms en hun kinderen, ze waren er allemaal. Onder het voorwendsel van de Natuurdag, de dertiende dag van de lente, waren we, zoals alle andere Iraniërs, bijeengekomen. Iedereen moest in de natuur zijn en daar blijven tot zonsondergang. We moesten barbecueën, theedrinken, rond het vuur zitten en zingen, ongeacht het weer.

Ik hoorde mijn moeder lachen met andere vrouwen en keek naar mijn kleine neef, die zichzelf in de armen van zijn moeder had genesteld. Ze had een deken om hem heen gewikkeld en gaf hem dikke kussen. Ik zocht met mijn ogen mijn vader. Hij was bladeren gaan zoeken die in de thee konden worden verwerkt of in salades. Mijn rug deed pijn. Ik

voelde een scherpe metalen lepel die in mijn buikwand krasste en dacht aan de afb raak die zich in mijn lichaam voltrok, een oorlog die sinds enige tijd maandelijks in mij woedde. Mijn oom gaf me een kop thee en vroeg waarom ik zo moe was. Ik schudde mijn hoofd. Mijn nicht, die twee jaar ouder was dan ik, vroeg of ik ziek was. Ik dronk mijn thee: ‘Nee, ik ben niet ziek.’

Jongens van mijn leeftijd volleybalden samen of fluisterden in elkaars oren. Mijn tante wees naar ze: ‘Ga ook met ze spelen.’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Ik gok dat je verliefd bent geworden! Nou? Is het zo?’ vroeg ze zacht.

‘Nee,’ antwoordde ik lachend. Zonder haar blik van me af te wenden schreeuwde ze tegen mijn moeder: ‘Waarom zit je dochter ineengedoken?’

Mijn moeder, die bezig was een spannend verhaal te vertellen aan mijn oom, keek ons even aan en zei: ‘Net als haar vader houdt Arghavan niet van gezelligheid. Ze is altijd stil tussen de mensen.’

De lepel krasste weer in mijn lichaam. Ik stond op. ‘*Baba!*’ riep ik een paar keer en ik zocht om me heen. ‘Pas op!’ schreeuwde een jongen en er viel een bal naast me op de grond. Ik deed alsof ik niets had gezien of gehoord en liep verder. Na een tijdje keerde ik terug naar het tapijt en ging ik liggen, terwijl ik mijn hoofd met een deken bedekte. Toen hoorde ik opeens mijn vader mijn naam roepen. Ik trok de deken van mijn hoofd en stond op.

‘Kom, ik wil je iets laten zien!’ zei hij tegen me. Zonder iets te vragen ging ik met hem mee. Ik hield zijn hand vast, de

zachtheid en warmte van zijn handpalm verminderden mijn pijn. Overal hing de geur van vuur, rijst en kebab. Op de grote en kleine samowars stonden kleurrijke theepotten. Er klonk muziek. De bomen waren tot bloei gekomen en het gras had zich in het lichtgroen gestoken. Ik vermeed oogcontact met mensen. Ik was bang dat ze aan mijn gezicht en tred zouden zien wat er zich in mij voltrok.

We hadden thuis een kamer met een dikke bruine deur, waarin mijn vader meestal gedichten zat te lezen. Ook als we bezoek hadden, zat hij daar. Soms maakte het me verdrietig dat hij zich, na een kort gesprek met gasten, die meestal vrienden of familie van mijn moeder waren, excuseerde en naar die kamer ging. Maar sinds kort begreep ik dat hij moe werd van de mensen en zijn toevlucht in de kamer zocht, in de boeken, in de bergen en in alles wat geen tong had. Het was alsof die dikke bruine deur twee werelden scheidde. Een wereld vol herhalende en saaie gesprekken, en een wereld vol stilte en verhalen.

Na een lang stuk te hebben gelopen zagen we grote ronde tenten omringd door schapen en geiten. Volgens mijn vader woonden er nomaden. Met zijn hand wees hij naar een van de tenten: 'Kijk eens, dit is hun huis.' Hij gebaarde naar de omgeving vol bergen en grasvlaktes: 'Dit is hun tuin. Zie je hoe rijk ze zijn en hoeveel smaak ze hebben?'

Een vrouw zwaaide naar ons. Ze droeg een lange kleurige jurk en had een bloemensjaal om haar hoofd en mond geslagen. Hoe dichterbij we kwamen des te beter de tenten te zien waren. Ze waren gemaakt van stro en dierenhuiden. Buiten

de tent speelden kinderen en melkten vrouwen een paar geiten. De vrouw die naar ons had gezwaaid, nodigde ons uit voor een kopje thee.

De tent lag vol met gekleurde tapijten en kelims. Tapijten met herten, geiten, bomen en bloemen. Er stond een weefgetouw in een hoek van de tent met een frame gemaakt van boomstammen, waarachter een meisje van mijn leeftijd zat te weven. Haar lange gevlochten haar stak onder haar bloemensjaal uit. Na een korte blik op ons weefde ze verder. Haar wangen waren rood. Haar vingers maakten heel snel kleurige knoopjes. Er lag overal kookgerei en in de tent hing een geur van ingelegde wol en jonge kaas. De vrouw bracht ons twee koppen thee en een paar klontjes suiker op een klein houten dienblad en ging naast ons op het tapijt zitten.

Ik keek naar het meisje en hoopte dat ze ook met ons zou komen theedrinken. Mijn vader streelde een rood blad op het tapijt. Woedden in het meisje ook oorlogen? Het feit dat ze rechtop zat betekende dat ze niet bang was dat anderen haar kleine borsten zouden opmerken, of was ze gewoon nog te jong? Het enige geluid dat af en toe te horen was, kwam van een ijzeren kam waarmee het meisje de knoopjes in een rij drukte. Ik dronk mijn thee, de metalen lepel voelde ik niet meer. Mijn vaders hand was van het blad naar een blauwe vogel verschoven. Welke dieren was het meisje aan het weven? Hoeveel dieren kende ze?

‘Zijn de tapijten te koop?’ vroeg mijn vader zonder zijn blik van de vogel af te wenden.

‘Ja, maar niet allemaal!’ zei de mevrouw.

‘Welke heeft uw dochter gemaakt?’ vroeg ik zachtjes.

De vrouw toonde me een tapijt waarop een geit was afge-

beeld die op een rots stond en in de verte staarde. Mijn vader kocht het, het meisje lachte ons toe.

Op de terugweg naar huis, terwijl ik op de achterbank van onze auto naar buiten zat te staren, dacht ik aan het tapijt dat op mijn schoot lag. Het gebeurde niet vaak dat we de bergen beklommen. ‘Ik zal de bergen missen,’ zei ik tegen mijn vader.

‘Je kunt de bergen niet mee naar huis nemen, maar als een vliegend tapijt neemt dit tapijt je mee naar deze dag, de bergen en die tent, waar je ook bent.’